

Hoofdstuk 128

Lieve kleinkinderen,

Meer dan vijftig jaar geleden verstuurd jullie omie en ik onze trouwkaarten. Daar stond op dat wij op D.V. 16 oktober 1970 van plan waren om te gaan trouwen.

Weten jullie wel wat die letters D.V. betekenen? Het zijn de eerste letters van de twee Latijnse woorden: Deo Volente.

Ze staan in het Bijbelboek Jakobus, hoofdstuk 4 vers 15. De apostel Jacobus schrijft daar: 'zo de Heere wil en wij leven' of verkort 'als God het wil'.

Ja, jullie omie en ik wisten dat wij voor ons huwelijk 'toestemming' van de Heer onze God nodig hadden. Misschien is hier toestemming niet het juiste woord, maar wij wilden wel heel bewust in de kerk een zegen van de Heer vragen voor ons huwelijk.

Jammer vind ik het dat ik vandaag aan de dag die letters D.V. nog maar zo weinig zie in kranten, in tijdschriften en ook niet in ons kerkblad.

Hoofdstuk 128 - Benhadad, de koning van Aram - 1 Koningen 20

Niet lang na de Grote Droogte raakte het rijk van Israël in oorlog met de Arameeërs. Met een groot leger trok koning Benhadad vanuit Damascus op naar Samaria, de hoofdstad van het tienstammenrijk. Zo onverwachts kwam de aanval dat koning Achab met zijn zeventuizend soldaten in zijn eigen stad omsingeld werd. Achab begreep dat hij de slag verloren had. Hij was bereid om aan koning Benhadad een flinke schatting te betalen. Wel was Samaria een sterke stad en kon hij wel een langdurig beleg doorstaan, maar wat was beter: betalen of honger lijden?

Het duurde niet lang of de boodschappers van koning Benhadad kwamen bij koning Achab en zeiden tegen hem: 'Zo spreekt onze koning: Jouw zilver en jouw goud, het is van mij. Ook jouw vrouwen en jouw kinderen, ze zijn allemaal van mij.'

Koning Achab antwoordde: 'Het is zoals u zegt. Ik ben van u en ook alles wat ik bezit, is van u.'

Het leek een heel deemoedig antwoord, maar Achab bedoelde alleen maar dat hij bereid was om schatting te betalen en hem een aantal van zijn vrouwen en

kinderen te geven. Benhadad moest dan maar zeggen hoeveel hij wilde hebben. En dan kon hij, Achab, altijd nog afdingen. Zo was dat in die tijden de gewoonte.

Het leger van koning Benhadad.

Maar toen Benhadad hoorde dat Achab zo gemakkelijk overstag ging, wilde hij niet eens meer met hem praten. Hij had het gewonnen en die koning in Samaria had niets meer te zeggen.

Hij stuurde zijn boodschappers terug naar koning Achab en die moesten tegen hem zeggen: ‘Zo zegt onze koning: jij denkt dat je er zo gemakkelijk vanaf komt, maar morgenvroeg zet jij je stadspoorten open en mijn soldaten pakken alles wat zij maar willen hebben!’

Achab wist niet wat hij hoorde. Dit was zo gemeen! Hij wilde wel betalen, maar nu wilde die valse Arameeër de stad leegplunderen en alles meenemen wat zijn hartje begeerde. Maar dit deed hij niet. **Nee, nooit!**

Toen Achab met de oudsten van de stad overleg pleegde, gaven zij hem het advies om dit inderdaad niet te doen. ‘Hier mag u niet naar luisteren en u mag koning Benhadad **niet** zijn zin geven.’

Achab gaf het volgende antwoord aan de boodschappers van Benhadad: ‘Machtige koning, ik zal u alles geven waar u om gevraagd hebt. Maar wat u nu wilt, dat gaat te ver.’

Ook deze keer bleef Benhadad het antwoord niet schuldig. Zijn boodschappers kwamen weer bij Achab en zeiden tegen hem: ‘Het antwoord van onze koning Benhadad aan jou is: ‘De goden mogen met mij doen wat ze willen, als er morgen van jouw stad Samaria genoeg stof overblijft om er alle soldaten die voor mij vechten, een handvol van mee te geven.’

Koning Achab glimlachte fijntjes. Spottend antwoordde hij: ‘Zeg maar tegen jullie koning dat hij niet te vroeg moet juichen. Hij zal eerst moeten vechten en dan moet hij dat gevecht nog winnen ook!’

Benhadad werd vreselijk kwaad toen hij dit antwoord van Achab hoorde. Hij zat juist samen met andere koningen heerlijk in de schaduw wijn te drinken en dit spottende antwoord van Achab viel helemaal verkeerd bij hem. Hij liet zich door Achab niet de gek aansteken!

‘Aanvallen! Nu direct!’

Het werd een wilde aanval en veel van zijn soldaten sneuvelden, maar de stad Samaria viel niet. Ja, wie begint te vechten moet niet juichen voordat hij de slag gewonnen heeft....

De volgende ochtend kwam er een profeet des Heren bij koning Achab. Sinds het offer op de berg Karmel durfde koningin Izébel niet meer deze profeten te doden. Velen van hen waren uit hun schuilplaatsen tevoorschijn gekomen. Achab schrok toen hij de Godsman zag aankomen. Wat hing hem nu weer boven het hoofd?

Maar deze keer had de profeet een goede boodschap voor koning Achab.

‘Zo zegt de Heer: ‘Koning Achab, heb jij gisteren al die soldaten van Benhadad gezien? Ik zal ervoor zorgen dat jij ze allemaal verslaat, vandaag nog. *Zo zal jij weten dat ik de Heer ben!*’

Achab geloofde het direct. ‘Door wie dan?’ vroeg hij blij en ook verbaasd?

De profeet antwoordde: ‘Door de soldaten van de provinciehoofden.’

Achab knikte en zei: ‘Maar moeten wij dan aanvallen?’

De profeet antwoordde: ‘Ja, u moet beginnen.’

Voor Achab was het bijna te mooi om waar te zijn. Hier zat hij, opgesloten in zijn eigen hoofdstad. Tot nu toe was hij verslagen en vernederd en vandaag nog zou hij dat hele machtige leger van Benhadad verslaan. Wat een eer zou dat zijn! Maar dat de profeet gezegd had: ‘Zo zal je weten, dat ik de Heer ben!’ dat vergat hij liever.

In alle haast begon Achab alles klaar te maken voor de grote veldslag.

Toen de zon zijn hoogste punt had bereikt en niemand van de soldaten van koning Benhadad aan vechten dacht, ging de stadspoort van Samaria open en liepen de jongens van de provinciehoofden de stad uit. In totaal waren het er slechts tweehonderdtweëndertig. Dat was geen groot leger. En om de vijand niet argwanend te maken, hadden ze hun zwaarden onder hun mantels verborgen.

Koning Benhadad had al erg veel wijn gedronken toen bericht kreeg dat er een groep mannen de stad Samaria verlaten had. Ja, de mislukte aanval van gisteren moest hij ‘wegdrinken’.

‘Zo,’ zei hij, ‘daar komt volk uit de stad aan?’ En terwijl hij zijn drinkbeker weer vulde, zei hij: ‘Of ze nu in vrede komen of om te vechten, grijp ze levend en breng ze bij mij!’

De jonge mannen van Achab kwamen steeds dichterbij. Het leek net alsof ze deserteurs waren die niet wilden vechten, maar naar de vijand overliepen. Maar toen de Aramese soldaten dichtbij hen gekomen waren en hen gevangen wilden nemen, trokken ze het zwaard en sloegen er wild op los. Nog voordat de Arameeërs goed beseften wat er gebeurde, was hun hele voorhoede al verslagen en vluchtten de soldaten van Achab terug naar hun tentenkamp. De officieren deden hun uiterste best om de vluchtende soldaten een halt toe te roepen, maar toen koning Achab ook nog met zijn zeventuizend soldaten de berg af kwam rennen, was de paniek volledig. De wanorde werd zo groot dat koning Benhadad niet eens meer op zijn strijdwagen kon komen. Op een paard moest hij in alle haast vluchten. Groot was de overwinning van koning Achab.

Koning Benhadad moest vluchten op een paard.

Diezelfde dag nog kwam de profeet opnieuw bij koning Achab. Hij zei: ‘Gefeliciteerd, o koning, maar u moet uw leger nog sterker maken, want volgend jaar zal koning Benhadad u weer aanvallen.’

Zodra de winter voorbij was en de wegen weer opgedroogd, viel koning Benhadad met een groot leger Israël binnen. Hij had zich nu beter voorbereid dan een jaar eerder. De tweeëndertig koningen die iets te veel aan zichzelf gedacht hadden, in plaats van aan hem, had hij vervangen door landvoogden die in tijd van oorlog elk vier afdelingen soldaten moesten leveren.

Het was een jaar eerder ook verkeerd geweest met het aanvallen van de stad Samaria. Het was een sterke stad, dat was algemeen bekend, maar die God van

Israël stond erg bekend als een berggod. Nu wilde hij tegen koning Achab vechten in de laagvlakte. En dan waren de goden van Aram veel sterker. Dat wist hij zeker!

Het lukte Benhadad deze keer niet om ver het land Israël binnen te trekken. Niet eens zo ver van de grens bij het stadje Afek, wachtte het leger van Achab hem al op. Koning Achab lag natuurlijk weer in een sterke bergstelling. Zes dagen lang lagen beide legers tegenover elkaar. Benhadad wilde alleen maar op het vlakke veld vechten en Achab wilde maar niet van de berg afkomen.

De zevende dag kwam de profeet weer bij koning Achab en zei tegen hem: ‘Dit zegt de Here God: ‘De Arameeërs hebben gezegd dat ik een God ben van de bergen en niet van de vlaktes. Daarom zal Ik ervoor zorgen dat je al die soldaten zult verslaan. *Zo zal je merken en weten dat Ik de Heer ben.*’

Achab werd erg blij met deze woorden van de profeet. Wat de heidenen over de Heer gezegd hadden interesseerde hem niets. Nee, dat kon hem helemaal niets schelen. Maar hij vond het wel geweldig dat hij deze veldslag zou winnen! Nu was het *zijn* oorlog, ging het over *zijn* overwinning en over *zijn* eer! Hij wilde wel de overwinning uit de hand van de Heer aannemen, maar wat er daarna moest gebeuren, dat zou hij zelf bepalen!

In een wilde stormloop renden de soldaten van Achab de berg af naar beneden en begonnen te vechten. De ene afdeling van koning Benhadad na de andere werd onder de voet gelopen. De Aramese soldaten begrepen dat hier was geen houden aan was. In grote aantallen sloegen ze op de vlucht naar het stadje Afek. Daar, achter de hoge muren zouden ze veilig zijn voor het leger van die vreselijke God van Israël, die hen zelfs in de laagvlakte ook de baas was.

Daar, bij de nauwe stadspoort van Afek ontstond een vreselijk paniektoestand. Met honderden tegelijk klommen zij tegen de stadsmuren omhoog om toch maar veilig binnen de stad te komen.

De nauwe stadspoort van Afek.

Veel soldaten stonden al op de muren om hun kameraden te helpen, toen plotseling de muren omvielen. Veel soldaten die **niet** gevochten hadden, vonden hier door vallend puin de dood.

En nu de stad open lag voor de soldaten van Achab werd in de smalle straten van Afek hevig gevochten. Het leger van Benhadad leed een grote nederlaag en elke soldaat vluchtte voor zijn leven.

Ook Benhadad, de koning van Aram was in het stadje Afek. Met zijn dienaren vluchtte hij van huis naar huis en van kamer naar kamer. Hij ging er al van uit, dat zijn laatste uur geslagen had. Al dichter kwamen Achab en zijn soldaten bij hem in de buurt. Ze hoorden het woeste krijgsgeschreeuw van Achabs soldaten.

In die uiterste nood kwamen een paar dienaren van koning Benhadad bij hem en zeiden: ‘O koning, er is nog een laatste kans. De koningen uit het huis van Omri zijn niet wreed. Ze zijn zelfs heel genadig. In de strijd vechten ze vooraan mee, maar na een overwinning zijn ze wonderbaarlijk mild. Laat ons in uw naam naar koning Achab gaan en hem om uw leven vragen.’

Koning Benhadad vond het een goed idee. Zou het vandaag dan toch niet zijn laatste dag op deze wereld zijn?

Niet ver daar vandaan vonden de dienaren van Benhadad koning Achab. Ze hadden zwarte rouwdoeken over hun hoofden gedaan en een stuk touw om hun nek. Heel deemoedig vroegen ze aan Achab: ‘Uw slaaf Benhadad vraagt u of u hem in leven wil laten.’

‘Benhadad?’ vroeg Achab. ‘Leeft hij dan nog? Hij is mijn broer.’

En haastig, net alsof zij met dat woord slaaf zich vergist hadden, antwoordden ze: ‘Het is zoals wij tegen u zeiden: uw broer Benhadad leeft en vraagt om zijn leven.’

Achab gebod: ‘Ga heen en haal hem op!’

Nu, dat hoefde hij geen twee keer te zeggen. Dit was meer dan waarop ze gehoopt hadden!

‘Benhadad?’ vroeg Achab. ‘Leeft hij dan nog? Hij is mijn broer.’

In al zijn glorie van deze grote overwinning stond Achab rechtop in zijn koningswagen. Nog geen jaar geleden had Benhadad *hem* in z'n macht gehad, nog wel in zijn eigen hoofdstad en nu moest die trotse Arameeër om zijn leven smeken. Verdiend had hij het niet, maar vandaag zou hij ondervinden hoe edelmoedig een koning van Israël kan zijn.

Koning Achab glimlachte. Wat een eer was dit! Een verslagen koning die om zijn leven smeekte en dat hij die overwonnen koning Benhadad zo genadig was. Dat de Heer hem deze overwinning had gegeven en dat hij in de eerste plaats Hem de eer moest geven en ook dat hij de Heer moest vragen wat hij met deze Aramese koning moest doen, die gedachten kwam niet eens in hem op. Vandaag was het *zijn* dag, de dag van Achab, de zoon van Omri....

Toen Benhadad heel bedeesd met neergeslagen ogen naast zijn koningswagen stond, met een rouwdoek op zijn hoofd en een stuk touw om zijn nek, stak Achab zijn hand uit en zei heel vriendelijk: 'Kom naast mij in mijn wagen.'

Zo zaten ze naast elkaar en reden door de straten van Afek. De slimme koning Benhadad begreep heel goed dat nu hij schatting moest gaan betalen en haastig, voordat Achab het kon vragen, beloofde hij de steden terug te geven die zijn vader vroeger veroverd had. En de dienaren van Achab kregen het recht om in Damascus winkelstraten aan te leggen. De beide landen gingen in het vervolg geen oorlog meer voeren, maar met elkaar handeldrijven. Toen ze het samen eens waren geworden namen ze met een 'tot ziens', in alle vrede afscheid van elkaar.

Het was een grote dag in het leven van koning Achab. Aan het hoofd van zijn leger reed hij terug naar zijn hoofdstad Samaria. In alle steden en dorpen, waar hij doorheen reed, bracht de bevolking hem hulde.

In lange tijd was hij niet zo blij geweest. De vijand was verslagen en een hele rij steden kwamen terug bij zijn rijk.

Achab beseftte niet dat de Heer slecht over hem te spreken was en dat er aan de kant van de weg al een profeet hem op stond te wachten om hem het oordeel aan te zeggen....

Die ochtend had de Godsman tegen één van zijn vrienden gezegd: 'Sla mij tot bloedens toe.' En hoewel het heel duidelijk was dat deze profeet dit in opdracht van God moest zeggen, wilde die profeet dat niet doen. Een vriend slaan? Dat deed je toch niet! *Maar als God het gebiedt, dan moet een profeet dat doen.* Streng had de Godsman hem toegeroepen: 'Jij hebt niet gedaan, wat de Heer tegen jou gezegd heeft! Daarom zal straks onderweg een leeuw je aanvallen.' Nog geen uur later, op een stil landweggetje, kwam er inderdaad een leeuw uit de bosjes tevoorschijn en doodde hem.

Tegen een tweede profeet had de Godsman hetzelfde gezegd: ‘Sla mij.’ Die begreep beter dat het de Heer zelf was die deze opdracht gaf. Hij gaf de Godsman een klap, zo erg dat het bloed tevoorschijn kwam. Met een doek om zijn hoofd ging hij naar een weg waar koning Achab langs zou komen. Daar wachtte hij en iedereen die hem zag dacht dat hij in de strijd gewond was geraakt en dat hij nu de koning om een gunst wilde vragen. Niemand kon zien dat hij een profeet was. Zijn profetenmantel had hij niet aan en het teken op zijn hoofd zat onder het met bloed doordrenkte doek.

Toen de Godsman naar de wagen van de koning toeliep, dacht Achab niet anders dan dat deze man een soldaat van hem was die hem om een gunst wilde vragen. Als het half kon, zou hij het doen. Niet voor niets had ook deze man zijn leven voor hem gewaagd.

‘Spreek,’ zei koning Achab heel vriendelijk. ‘Vraag maar wat je op je hart hebt.’ ‘Ach, meneer de koning, ik was met u mee in de strijd tegen koning Benhadad. En kijk, één van onze officieren kwam naar mij toe en gaf mij opdracht om op een gevangene te passen die hij gevangen genomen had. Hij zei tegen mij: ‘Pas goed op hem, want het is een belangrijk man. Doe je dat niet, ontsnapt hij, dan laat ik jou in zijn plaats doden of je moet me een talent zilver betalen.’ Maar heer koning, de gevangene ontsnapte terwijl ik heel even ergens anders bezig was. Een talent zilver heb ik niet. Kan ik dus niet betalen. En nu wil die officier mij doden. O koning, ik smeed u, red mijn leven!’

Koning Achab dacht diep na. Hij kreeg medelijden met deze man die in de strijd voor hem zijn leven gewaagd had. En nu moest deze soldaat voor zo’n kleine overtreding gedood worden. Als koning hoefde hij maar één woord te zeggen en deze man zou vrij zijn. Maar waarom liet deze domkop zijn gevangene ook alleen? Hij wist toch dat als het mis ging daar de doodstraf op stond! Vooral in tijden van oorlog mocht je zoiets niet doen! Het was hard, maar orde en tucht moest er zijn!

‘Het spijt mij,’ antwoordde Achab, ‘maar ik kan jou niet helpen. Het is je eigen schuld dat je gestraft wordt: betalen of sterven!’

‘Ik kan jou niet helpen.’

Snel trok de man de bebloede doek van zijn hoofd. Achab schrok, toen hij zag dat het geen soldaat, maar een profeet des Heren was. Ineens begreep hij het. Deze profeet had voor hem een boodschap van de Heer en dat verhaal van zojuist was een gelijkenis.

Hij hoorde de Godsmann zeggen: ‘Zo zegt de Heer, u heeft uw eigen vonnis uitgesproken! Koning Benhadad had Ik in jouw macht gegeven. En terwijl die koning mijn Naam bespote en beledigde, ben jij vriend met hem geworden en hebt hem vrijuit laten gaan. Daarom zal u in zijn plaats sterven. En uw volk zal sterven in plaats van zijn volk.’

Zonder nog een woord te zeggen, draaide de profeet zich om en liep weg.

‘Zo zegt de Heer, u heeft uw eigen vonnis uitgesproken!’

Kwaad reed koning Achab verder naar Samaria. Hij begreep niet eens goed wat hij nu precies verkeerd had gedaan. Wat hij gedaan had was toch goed voor zijn eigen volk? *Ze gingen veel geld verdienen. En daar draaide het in je leven toch om? Dat was toch het allerbelangrijkste?*

Kwaad was hij op die profeet. Ja, zo waren die Godsmannen. Altijd moesten ze zijn plezier bederven, dacht hij bitter. Alle blijheid om deze grote overwinning bedierven ze met hun onheilsspreuken. Somber, met een gezicht als een onweerswolk, reed hij door de stadspoort Samaria binnen.

